

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਜੇ.

ਗ੍ਰੈਂਡ ਸਿਨੇਮਾ, ਮਾਨਸਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬਠਿੰਡਾ, ਰਾਜ਼ੀ

ਦੇਵ ਭੁਸ਼ਣ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਮਨੋਰੰਜਨ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ

ਅਤੇ ਹੋਰ, — ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 20841968

ਫਰਵਰੀ 21, 1968

ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ (1955 ਈ XVI ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1963 ਈ V ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ) — ਐੱਸ. 14 -ਏ
— ਭਾਰਤੀ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

1963 ਈ ਐਕਟ V ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ, 1955 ਈ ਧਾਰਾ 14-ਏ, ਅਤੇ 15 ਈ ਸੰਯੁਕਤ ਰੀਡਿੰਗ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ / ਉਸੇ ਲਈ. ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਅਧੀਨ, ਜੁਰਮ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਪ੍ਰਸਕ੍ਰਿਬ ਐਂਡ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਈ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕੋ ਜੁਰਮ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗ ਹਨ। ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸੁਣਵਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਹੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 15(2) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਮਾਮਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਮਿੰਨੇ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕੋ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਦੋ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ; ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਵਿਤਕਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 _____ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ 0. ਪੀ. ਭਾਰਦਵਾਜ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 10 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਫਸਰ, ਪੰਜਾਬ, ਅਤੇ ਹੁਕਮ, ਸਿਤੀ 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1963, ਸ਼੍ਰੀ ਆਈ. ਈ. ਡਾਵਰਾ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਫਸਰ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਆਤਮਾ ਰਾਮ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਸ. ਕੇ. ਜੈਨ।

ਆਰਡਰ

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.-ਇਹ ਹੁਕਮ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੰਬਰ 2084 ਆਫ 1963 ਅਤੇ 136 ਆਫ 1964 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਪਰ ਬਿੰਦੂ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਸਾਂਝੇ ਹੋਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ.

ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨੁਕਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ.

ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ, ਜਿਸ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਲਾਅਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਧਾਰਾ 4, ਜਿਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ (1955 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. XVI) ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਧਾਰਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ 14 ?

ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਗ੍ਰੈਂਡ ਸਿਨੇਮਾ, ਮਾਨਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵ ਭੂਸ਼ਣ, ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਲਾਲ ਸ਼ਰਮਾ, ਸਾਬੀ, ਰਾਹੀਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 14-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਮਨੋਰੰਜਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਐਂਟਰ ਟੈਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਖਾਤਿਆਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਅਤੇ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਮਨੋਰੰਜਕ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਤੇ ਇਨਸ ਪੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਰਾ

ਦਲੀਲ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ, ਜੁਰਮਾਂ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ:

“15. (1) ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ।

Grand Cinema, Mansa District Bhatinda, through Dev Bhushan v. The Entertainment Tax Officer, Bhatinda, etc. (Mahajan, J.)

(a) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ

(b) ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਤਲਾਸ਼ੀ ਜਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ

(c) ਇਸ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਹਰੇਕ ਜੁਰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਜੁਰਮ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਹੈ, ਜੁਰਮ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ।

2)) ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਸਿਵਾਏ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਫਾਈਸਟ ਕਲਾਸ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ 1963 ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ "ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ" ਨੂੰ ਚਿੱਤਰ "ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ" [ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਲਾਅਜ਼ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ (1963 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 5) ਦੀ ਧਾਰਾ 5] ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪੈਂਡ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

16) (1) ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਕੇ, ਢਾਈ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਦੁੱਗਣੀ ਰਕਮ ਦੀ ਰਕਮ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਦੇਣਯੋਗ ਡਿਊਟੀ। ਜੇ- ਈਵੀ' ਵੱਡਾ ਹੈ।

(2) ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਮਿਸ਼ਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਉਸੇ ਜੁਰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਅਦਾਲਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਜਾਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ।"

ਧਾਰਾ 14-ਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਾਲ 1963 ਵਿੱਚ ਪੋਰੈਟ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

“14 ਏ. (1) ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰੋਪ੍ਰਾਈਟਰ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ii) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਲਕ 'ਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਰਕਮ, ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ।

(3) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ 'ਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1952 ਦਾ ਐਕਟ 11) ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ (1963 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 4) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਸੈਕਸ਼ਨ 8, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

(b) (1) ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ, ਰੱਦ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵੱਧ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ, ਅਰਥਾਤ: -

X XX
XXX

(e) ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਏਨਟਰਟੈਨਮੈਂਟ ਡੀਊਟੀ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (a) ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਅਧੀਨ ਵਾਰ;

(f) ਧਾਰਾ (ਈ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਜਾਂ

(g) x' xxx

(2) ਜਿੱਥੇ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਮੁਅੱਤਲ, ਰੱਦ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ, ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ, ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ।

(3) ਜੇਕਰ, ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ, ਰੱਦ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਆਧਾਰ ਜਾਂ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਰਜ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ।

Grand Cinema, Mansa District Bhatinda, through Dev Bhushan v. The Entertainment Tax Officer, Bhatinda, etc. (Mahajan, J.)

(4) ਜਿੱਥੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

(5) ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 15 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਇਹ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਦੇ ਵਾਇਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਤਿੰਨੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 10 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਅਤੇ 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਟੀ' ਅਤੇ 'ਕਿਊ' ਹਨ; ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ 10 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਡੀ' ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਸਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ 'ਡੀ' ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ-

"x   X   X   X

ਇਹ ਗੱਲ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ 'ਚ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਧੰਦਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਜੁਰਮਾਨਾ

ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਚੋਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸਿਨੇਮਾ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ:

(1) ਰੁ. 225 10 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ

(2) ਰੁ. 15 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ 500 1963-

(3) ਰੁ. 250 (ਮੌਜੂਦਾ ਖੋਜ);

ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਬਠਿੰਡਾ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ।

xxx

x”।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਅਧਿਐਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 15(1) ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਕੌਣ ਲਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਲ, ਕੋਈ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ

ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੁਰਮਾਨਾ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕੋ ਜੁਰਮ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗ ਹਨ। ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਢੰਗ ਦੂਜੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵੀ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋ ਸੀਡਿਊਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰਫ ਸੁਣਵਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਮੰਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਹੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 15(2) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਮਾਮਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਮਿਠੇ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਸਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕੋ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਝਗੜਾ ਸੀ

ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਨੂੰ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕੋ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਦੋ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ; ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਵਿਤਕਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿਧਾਂਤ, ਜਦੋਂ ਵਿਤਕਰਾ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਧੁੰਦਲਾਪਣ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਚ ਏ.ਸੀ. ਅਗਰਵਾਲ ਬਨਾਮ ਸਿ. ਰਾਮ ਕਾਲੀ (1), ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ¹

“ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੀ ਰੋਕ ਕਿ ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਰਾਬਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਵਿਤਕਰੇ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਰਗ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਤਕਰੇ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਵਾਲੇ ਸਲੂਕ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਵਰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਘਿਣਾਉਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ

Grand Cinema, Mansa District Bhatinda, through Dev Bhushan v. The Entertainment Tax Officer, Bhatinda, etc. (Mahajan, J.)

ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਰਗ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੁਝ ਅਸਮਾਨਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਸਿਰਫ ਉਤਪਾਦਨ ਹੀ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਅਸਮਾਨਤਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਮਨਮਾਨੇ ਕਦਮ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੁਝ ਅਸਲ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀਜ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਧਾਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਸਿਆ ਵੱਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦੁਕਵੇਂ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਧਾਰ।"

ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੰਨਾ 207 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ: -

"ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੇਲੇ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਤੋਂ - ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਹੀ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਟ੍ਰਿਝਤਾ, ਇਹਨਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕਸੁਰਤਾਪੂਰਣ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜੋ ਧਾਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵੀ ਧਾਰਾ 3 ਜਾਂ 7 ਵਿੱਚ ਦੰਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਧੀਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਲਈ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਫ਼ੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 190(1)(b) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਆਪਣੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਗਨੀਜ਼ਿਬਲ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ 'ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵੇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਹੀਂ

ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14-ਏ ਦੀ ਧਾਰਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਅੱਛਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿ (ਨਰੂਆ, ਜੇ.)

ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੁੱਧ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਆਰ. ਐਸ ਨਰੂਆ ਜੇ.

ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਅੱਛਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ°। 1968 ਦਾ 271

ਫਰਵਰੀ 27, 1968

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V) - S. 92 - ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ - ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ - ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਰਾਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਕੀ ਇਹ ਬਦਨਾਮੀ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ ਟਰੱਸਟ ਦਾ - ਮੈਨੇਜਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਅਨੈਤਿਕ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ - ਅਜਿਹਾ ਮੈਨੇਜਰ - ਕੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਯੋਗ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ।

- (i) ਕਿ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਰਚਨਾਤਮਕ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ; ਜਾਂ
- (ii) ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਨੀਂਹ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਹਿ-ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ। ਦੋ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ 'ਜਾਂ' ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ 'ਅਤੇ' ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ। ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ। ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀਕਰਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

(2) (1962) 2 SCR 694